

INHOUD

Voorwoord	9
Deel een: Ierland	11
Deel twee: Londen	89
Deel drie: New York	149
Deel vier: Liefde	191
Deel vijf: Roem	271
Deel zes: Voorspoed	349
Dankwoord	459

Anjelica in de taxusboom in St. Clerans, zeven jaar oud.

FOTO VAN STEPHEN DANE

VOORWOORD

Toen ik klein was, had mijn moeder een altaar in haar slaapkamer. De grote inbouwkast had deuren met spiegels aan de binnenkant en achter die deuren stond een ladekast, hoger dan ik, met een collectie parfumsflesjes en prulletjes op het blad en daarboven was jute tegen de muur gespannen. Op de jute zat een collage van dingen die ze had verzameld: plaatjes die ze uit tijdschriften had gescheurd, gedichten, reukbollen, een vossenstaart vastgebonden met een rood lint, een broche die ik voor haar had gekocht bij Woolworth waarop ‘moeder’ stond in malachiet, een foto van Siobhán McKenna als Jeanne d’Arc. Ik vond het heerlijk om tussen de deuren te staan en haar spulletjes te bekijken, terwijl de spiegels mijn beeld tot in het oneindige weerkaatsten.

Ik was een eenzaam kind. Mijn broer Tony en ik hadden niet echt een hechte band, niet als kinderen en ook niet als volwassenen, maar ik zat aan hem vast. We waren gedwongen om samen te zijn omdat we alleen elkaar hadden. Hoewel ik wist dat hij van me hield, had ik altijd het gevoel dat Tony iets tegen me had, en dat hij, omdat hij een jaar ouder was dan ik, altijd moest vechten voor wat hij wilde. We woonden diep op het Ierse platteland, in County Galway, in het westen van Ierland, en we zagen niet veel andere kinderen. We kregen thuis les, en mijn leven was grotendeels fantasie – ik wenste dat ik katholiek was zodat ik mijn heilige communie kon doen en liep in mijn moeders tutu’s over het grasveld voor ons huis, in de hoop dat er een echtgenoot langs zou komen met wie ik dan zou trouwen.

Ik bracht ook veel tijd door voor de spiegel in de badkamer. Daar vlakbij lag een stapel boeken. Mijn lievelingsboeken waren *The Death of Manolete* en de strips van Charles Addams. Ik speelde altijd dat ik Morticia Addams was. Ik voelde me tot haar aangetrokken. Ik trok altijd mijn ooghoeken schuin omhoog om te kijken hoe ik eruit zou zien als ik Morticia’s ogen had. Ik was dol op Sophia Loren. Ik had foto’s van haar gezien, en in die tijd was zij mijn vrouwelijke schoonheidsideaal. Of ik zat te staren naar de foto’s van de grote stierenvechter Manolete, die in zijn flitsende kostuum tot Maria bad om bescherming, de cape onder zijn arm nam en zich klaarmaakte om de arena

in te gaan. De plechtigheid van het ritueel was tastbaar op de foto's. En dan de gruwelijke afloop – Manolete in zijn lies gespietst, het bloed zwart op het zand. Ik begreep er niets van dat er ook foto's waren van het afslachten van de stier, terwijl die de strijd toch had gewonnen. Ik vond dat heel erg onrechtvaardig, en mijn hart huilde zowel voor de stier als voor Manolete.

Ik ontdekte dat ik mezelf heel makkelijk aan het huilen kon maken. Tony vroeg zich wel eens af of ik die eigenschap niet gebruikte om dingen gedaan te krijgen. Ik denk dat hij gelijk had. Maar voor mij ging het altijd om gevoelens. Mensen denken vaak dat in de spiegel kijken narcistisch is. Kinderen kijken naar hun spiegelbeeld om te zien wie ze zijn. En ze willen zien wat ze daarmee kunnen, hoe plastisch ze kunnen zijn, of ze met hun tong bij hun neus kunnen, of hoe het eruitziet als ze scheel kijken. Er zijn meer dingen die je voor een spiegel kunt doen dan je verlustigen aan je fysieke schoonheid.

DEEL EEN

Ierland

Tony Veiller, Anjelica en Mindy, Ricki met Shu-Shu, Seamus, Joan Buck, John Huston, en Tony Huston met Moses en Flash, op het grasveld van het Grote Huis in St. Clerans, Pinksteren 1962.

FOTO VAN BETTY O'KELLY

HOOFDSTUK I

Ik ben geboren op 8 juli 1951 om 18.29 uur in het Cedars of Lebanon-ziekenhuis in Los Angeles. Met acht pond was ik een grote, gezonde baby. Het nieuws van mijn komst werd meteen getelegrafeerd naar het postkantoor in het plaatsje Butiaba, in het westen van Oeganda. Twee dagen later arriveerde een boodschapper op blote voeten eindelijk met het telegram bij de Murchison Falls, een waterval in de Nijl, diep in het hart van de Belgische Kongo, waar de opnamen voor *The African Queen* werden gemaakt.

Mijn vader, John Marcellus Huston, was een regisseur die berucht was om zijn avontuurlijke stijl en roekeloze aard. Hoewel iedereen het een zot plan vond, had hij niet alleen Katherine Hepburn, een actrice op het hoogtepunt van haar carrière, maar ook Humphrey Bogart weten over te halen samen de riskante reis te ondernemen. Bogart had zijn beeldschone vrouw, de filmster Lauren Bacall, meegenomen. Mijn hoogzwangere moeder was met mijn één jaar oude broertje Tony achtergebleven in Los Angeles.

Toen mijn vader het telegram van de koerier kreeg, wierp hij er een blik op en stak het in zijn zak. Katie Hepburn riep: 'In godsnaam, John, wat staat erin?' En mijn vader antwoordde: 'Het is een meisje. Ze heet Anjelica.'

Mijn vader was een meter negentig, had lange benen, was groter en sterker dan wie dan ook en had een prachtige stem. Zijn haar was peper-en-zoutkleurig, hij had de platte neus van een bokser en hij had iets theatraals. Ik kan me niet herinneren dat ik hem ooit heb zien rennen; hij kuierde of nam grote, snelle stappen. Hij liep losjes en zwierig, als een Amerikaan, maar kleepte zich als een Engelse gentleman: corduroy broeken, fris gesteven overhemden, zijden dassen, jasjes met suède elleboogstukken, tweed petten, op maat gemaakte leren schoenen, en pyjama's van Sulka met zijn initialen op de borstzak. Hij rook naar verse tabak en eau de cologne van Guerlain. Er bungelde altijd een sigaret tussen zijn vingers, bijna als een verlengstuk van zijn lichaam. Zijn toon was zorgvuldig onbestudeerd en nonchalant. Hij

had een eclectische smaak. Tijdens het werken droeg hij safari-jasjes en een kaki broek, alsof hij de oorlog in ging.

In de loop van de jaren heb ik mensen mijn vader horen beschrijven als een donjuan, een drinker, een gokker, een mannenman, meer geïnteresseerd in het doden van groot wild dan in het maken van films. En hij was inderdaad extravagant en eigenzinnig. Maar mijn vader was ook gecompliceerd, grotendeels autodidact, weetgierig en belezen. Niet alleen vrouwen, maar ook mannen van alle leeftijden werden verliefd op hem, met die vreemde loyaliteit en tolerantie die mannen alleen voor elkaar kunnen hebben. Ze werden aangetrokken door zijn wijsheid, zijn humor, zijn grootmoedige macht; ze beschouwden hem als een leeuw, een leider, de piraat die ze zelf zouden willen zijn. Hoewel er maar weinig waren die echt zijn aandacht trokken, kon hij andere mannen soms erg bewonderen, en hij had veel respect voor kunstenaars, atleten, mensen met een titel, en heel erg rijke of heel erg getalenteerde mensen. En waar hij vooral van hield, waren persoonlijkheden, mensen die hem aan het lachen maakten en hem dwongen na te denken over het leven.

Mijn vader zei altijd dat hij schilder had willen zijn maar daar nooit heel goed in zou zijn geworden, en dat hij daarom regisseur was geworden. Hij was geboren in Nevada, Missouri, op 5 augustus 1906, als enig kind van Rhea Gore en Walter Huston. Zijn moeders kant van de familie kwam uit Engeland en Wales. Rhea's grootvader, William Richardson, was generaal in de Burgeroorlog en daarnaast procureurgeneraal van de staat Ohio, en hij had een arm verloren in de Slag bij Chancellorsville in 1863. Mijn broer Tony erfde later het zilveren zwaard dat hij kreeg van zijn regiment. Williams dochter, Adelia, was getrouwd met een goudzoeker, John Gore, die verschillende kranten oprichtte, van Kansas tot New York. Deze cowboy, pionier, saloon-eigenaar, rechter, beroepsgokker en verstokte alcoholist won bij een spelletje poker een keer de hele stad Nevada.

Na de geboorte van Rhea in 1881 werd Adelia redacteur bij een van John Gores kranten, maar ze had al besloten dat ze bij hem weg zou gaan. Rhea werd naar een nonnenschool gestuurd, waar ze in een spirituele crisis raakte, omdat ze een pact met God had gesloten dat ze haar leven zou opofferen als haar ouders bij elkaar zouden blijven.

Als jonge vrouw voelde Rhea zich net als haar ouders aangetrokken tot de journalistiek. Ze begon als freelancer krantenartikelen te schrijven in St. Louis en kreeg als recensent gratis kaartjes voor shows en toneelstukken. Toen de show *The Sign of the Cross* in de stad werd opgevoerd, ging ze naar de kleedkamers om hoofdrolspeler Wilson

Barrett te interviewen. Ze trof iemand die een oudere acteur leek te zijn, met een volle baard en een staf in zijn hand, maar met het air van een veel jongere man. Een paar dagen later kwam ze op Thanksgiving terug in de lobby van haar hotel, met het gevoel dat ze alleen op de wereld was, en raakte in gesprek met een jongeman op rode sloffen. Hij vertelde haar dat hij Walter heette en acteur was. Hij zei dat zijn moeder de sloffen voor hem had gemaakt en nodigde Rhea uit voor het diner. Ze schreef later: 'Zonder die geborduurde rode sloffen zou alles nu ongetwijfeld heel anders zijn – de veters hebben een onontwarbare kluwen van mijn leven gemaakt en de banden van mijn hart onherstelbaar verknoopt.'

Walter werd in 1884 in Toronto geboren, als vierde kind van Elizabeth McGibbon en Robert Houghston. Zijn familie, van Schots-Ierse afkomst, bestond uit leraren, ingenieurs en juristen. De moeder van Elizabeth was lerares, en de vader van Robert, Alexander, was een pionier die zich had gevestigd in Ontario, Canada. Walter was niet geïnteresseerd in school, maar legde al vroeg een passie aan de dag voor de variétévoorstellingen in het Shea Theater. Hij en Archie, zijn beste vriend en oudere neef, kwamen op het idee om hun eigen voorstellingen te organiseren in de kelder van Walters huis. Walters zus, Margaret Carrington, was een begenadigd operazangeres van wie gezegd wordt dat ze de eerste in Amerika was die Debussy zong.

Na een paar conventionele baantjes hadden Walter en Archie voldoende geld verdiend om zich in te schrijven op de toneelschool, en vervolgens sloten ze zich aan bij een rondreizend theatergezelschap. Hoewel ze maar zelden een salaris kregen, hielden ze van dat leven en ze besloten op een goederenwagon van een trein naar New York te springen. Ze waren zeventien en klaar voor het grote leven.

Aanhoudend auditie doen in New York had al snel succes: beide jongens kregen kleine rolletjes in toneelstukken, en Walter maakte kennis met de karakterspeler William H. Thompson, die hem 'een complete visie op acteren' gaf.

Toen Walter met het rondreizende gezelschap *The Sign of the Cross* in St. Louis speelde, leerde hij iemand kennen: 'een klein meisje, vol energie en vol van alles wat met kunst te maken heeft'. Ze lachte niet om zijn sloffen. Rhea was klein, een meter tweeënzestig, reed paard, rookte, en was verslaggever. Walter en Rhea trouwden in het geheim op de laatste dag van het jaar 1904, toen ze elkaar pas een week kenden. Rhea droeg een zwarte sluier en een slecht passende jurk, wat ze voor de foto's probeerde te verbergen achter haar bruidsboeket.

Mijn vaders eerste herinnering was dat hij voorop bij zijn moeder op

een zwart paard zat dat over een kasseienweg liep. Ze hield van uitdagingen en mijn vader zei dat ze beter met dieren kon omgaan dan met mensen. Walter en Rhea scheidden toen mijn vader zes was, en hij bracht zijn jonge jaren door op kostscholen. In de vakanties reisde hij met zijn vader mee met het variétécircus en met zijn moeder langs racebanen en honkbalvelden.

In 1917 werd abusievelijk vastgesteld dat mijn vader een vergroot hart had en de ziekte van Bright, een soms fatale nierafwijking. Rhea verhuisde met hem naar het woestijnklimaat van Arizona, waar hij bijna twee jaar in bed moest liggen. In die toestand, zonder dat hij zijn kamer uit kon, verzong hij verhalen. Hij ging ook tekenen en schilderen, en dat zou hij de rest van zijn leven blijven doen.

Door een latere diagnose die wél correct was, kon mijn vader uit zijn gevangenschap ontsnappen en verhuisde hij met zijn moeder van Arizona naar Los Angeles, waar hij zich serieus ging bezighouden met boksen. Na school maakte hij vaak lange busritten dwars door de stad om naar de wedstrijden in het Olympic Auditorium te gaan kijken. Aangemoedigd door een vriend die net zo enthousiast was over boksen als hij ging mijn vader op boksles en werd uiteindelijk op de Lincoln Heights High School kampioen in zijn gewichtsklasse en won drieëntwintig van de vijftientwintig wedstrijden op de boksschool. Hij ging twee jaar te vroeg van school in de hoop een professionele bokser te worden, maar zijn groeiende passie voor schrijven, schilderen en theater dreef hem al snel een andere kant uit.

Op achttienjarige leeftijd werd mijn vader in New York herenigd met Walter, die op Broadway werkte. Kijken naar zijn vader op het podium was de beste opleiding in de techniek van het acteren die je maar kon hebben, en hij wist wat kleine rolletjes te krijgen. Toen mijn vader die winter geopereerd moest worden vanwege chronische binnenoortsteking, besloot Walter dat hij het beste kon herstellen in een warm oord. Hij gaf mijn vader vijfhonderd dollar en stuurde hem een paar maanden naar Vera Cruz in Mexico. Het was vlak na de revolutie en op straat krioelde het van de bedelaars en bandieten.

Nadat hij de trein naar Mexico City had genomen, een reis die extra spannend was door de voortdurende kans om in een hinderlaag van bandieten te lopen, nam hij zijn intrek in Hotel Genova, een voormalige haciënda. Via zijn manager, ene mevrouw Porter, die een glazen oog en een houten been had en een pruik droeg, leerde hij Hattie Weldon kennen. Zij runde de beste manege in de stad en stelde hem voor aan kolonel José Olimbrada, een militair bij het Mexicaanse leger die gespecialiseerd was in dressuur. Omdat mijn vaders geld begon op te

raken, stelde Olimbrada voor dat hij een erefunctie zou krijgen in de cavalerie. Hij kon kiezen uit de beste paarden van Mexico om op te rijden. Maar inmiddels verkeerde mijn vader in gevaarlijk gezelschap, en al snel kwam Rhea om hem over te halen terug te gaan naar Californië met het dreigement dat Walter de geldkraan zou dichtdraaien als hij niet aan haar wensen voldeed.

Toen de sprekende film zijn intrede deed in Hollywood, kreeg Walter Huston erkenning als filmacteur. Zijn eerste grote rol was tegenover Gary Cooper in *The Virginian*. Hij zou een geweldige karakterspeler en hoofdrolspeler worden, en de volgende twintig jaar schitteren op het podium en het witte doek. Hij speelde Dodsworth op Broadway en in de filmbewerking, en daarnaast acteerde hij in films als *Abraham Lincoln*, *Rain*, *The Devil and Daniel Webster*, en *Yankee Doodle Dandy*. Hij had een mooie stem en werd beroemd om zijn vertolking van ‘September Song’, uit de musical *Knickerbocker Holiday*.

Hoewel mijn vader via Walter schrijfp opdrachten kreeg voor twee films waarin hij de hoofdrol speelde, *A House Divided* en *Law and Order*, waren zijn eerste jaren in Hollywood teleurstellend voor hem, niet alleen als schrijver maar ook in andere opzichten. Hij trouwde in 1925 met een meisje dat hij van de middelbare school kende, Dorothy Harvey, maar ze scheidden al een jaar later. Vervolgens kwam er in 1933 tijdelijk een eind aan zijn carrière doordat hij met zijn auto een jonge vrouw, die plotseling de straat op rende, doodreed. Mijn vader werd vrijgesproken, maar was erg getraumatiseerd en vertrok naar Parijs en naar Londen, waar hij op drift sloeg en in Hyde Park mondharmonica speelde voor wat kleingeld. Na vijf jaar in Europa, een periode die hij gebruikte om zichzelf weer op de rails te zetten, keerde hij terug naar Hollywood, vastbesloten om het daar te gaan maken.

In 1937 trouwde hij met Lesley Black, een Engels meisje dat hij in zijn autobiografie, *An Open Book*, beschreef als ‘een *gentlewoman*’. Hij scheidde van Black in 1946, op zijn veertigste, en trouwde voor de derde keer tijdens een spontane trip naar Las Vegas na een met wodka besprenkeld dinertje bij Romanoff’s, deze keer met Evelyn Keyes, de actrice die de zus van Scarlett O’Hara speelde in *Gone with the Wind*.

Toen het House Un-American Activities Committee (HUAC), de commissie die onderzoek deed naar on-Amerikaanse activiteiten, in 1947 in Hollywood begon met zijn intimiderende verhoren – het begin van de heksenjacht op communisten – richtte mijn vader, samen met de schrijver Philip Dunne, het Committee for the First Amendment op en

kocht hij met een groep andere bekende kunstenaars – zoals Gene Kelly, Humphrey Bogart, Billy Wilder, Burt Lancaster, Judy Garland, en Edward G. Robinson – advertentieruimte in de vaktijdschriften om erop te wijzen dat de verhoren ongrondwettig waren omdat in het Eerste Amendement van de Amerikaanse grondwet het recht op vrije meningsuiting is vastgelegd.

In de daaropvolgende jaren hadden veel mensen te lijden onder het feit dat ze gebrandmerkt waren als voorstanders van het communisme, ook al hadden velen van hen, onder wie mijn vader, nooit banden met de partij gehad. Door deze ervaring ontstond bij hem de wens om buiten de Verenigde Staten te gaan wonen en werken.

In 1947 registreerde hij zijn vader Walter in *The Treasure of the Sierra Madre*, waarvoor ze allebei een Academy Award kregen.

Mijn moeder Enrica Georgia Soma was balletdanseres voordat Tony en ik werden geboren. Ze was een meter drieënzeventig en fijngebouwd. Ze had een transparante huid, donker haar tot op haar schouders met een scheiding in het midden, en leek op een renaissancistische Madonna, met een tegelijkertijd wijze en naïeve uitdrukking op haar gezicht. Ze had een slanke taille, volle heupen en sterke benen, elegante armen, smalle polsen en mooie handen met lange, puntige vingers. Tot op de dag van vandaag is mijn moeders gezicht me het liefste in mijn herinnering – de hoge jukbeenderen en het brede voorhoofd, de boog van haar wenkbrauwen boven haar ogen, grijsblauw als leisteen, haar mond in rust, de lippen geplooid tot een halve glimlach. Haar vrienden noemden haar Ricki.

Ze was de dochter van Tony Soma, die zichzelf uitgaf voor yogi en een Italiaans restaurant had op West 52nd Street in New York dat Tony's Wife heette en waar heel Broadway kwam eten, onder wie de Rockefellers, Frank Sinatra en Mario Lanza. Mijn grootvader leerde ze allemaal zingen. Ricki's moeder, Angelica Fantoni, die operazangeres was geweest in Milaan, stierf aan een longontsteking toen Ricki vier was. Dat brak mijn grootvaders hart. Maar hij trouwde opnieuw, met Dorothy Fraser, die we Nana noemden, een aardige, no-nonsense-vrouw die mijn moeder streng opvoedde. Mijn grootvader was dictatoriaal en debiteerde aforismen als 'Zonder taal geen intelligentie!' of 'Via de kennis van mezelf wil ik mijn geluk met jou delen!'. Als we bij hem op bezoek waren, moesten we vaak op ons hoofd gaan staan en zingen 'Oh, what a beautiful morning, oh, what a beautiful day'. En daarna ging hij verder met een paar aria's.

In Tony's Wife heerste de warme, elegante sfeer van Noord-Italië,